

Og naar vi nu gaa videre frem til 1836, hvad var det saa den absolute Regering den Gang lagde til Grund for den Beskyttelse, man vilde give Papirfabrikerne her i Landet? Ja, den beregnede Satserne efter en Skala af 12 pCt.; „men“, sagde det Udvalg, som behandlede Sagen i Roskilde Stænderforsamling, „man har taget fejl; thi Tolden er i Virkeligheden 16 pCt.“. Men hvor stor er saa den Beskyttelse, som i dette Djebligt ydes Papirfabrikerne? Den er paa det Papir, jeg kender mest til, Trykpapir, 56 pCt. Mens Varen er gaaet ned i Pris indtil under $\frac{1}{3}$, er Tolden paa Trykpapir absolut den samme, og Beskyttelsen altsaa vokset enormt. Det er det, jeg for mit Bedkommende tror er i højest Grad uheldigt. Og vi have for Resten set, at Papirfabrikerne selv ere komne til Erkendelse af Gavnligheden af en Nedjættelse i Beskyttelsen. Dette viser sig nemlig i en Dmtale af Virkningen af en tidligere Nedjættelse af enkelte af Positionerne. Hvad sagde nemlig Papirfabrikerne i deres Andragende til Rigsdagen for nogle Aar tilbage? „Hvad er Følgen blevet af, at man satte Tolden ned? Resultatet er blevet, at vi have maattet indføre Beparelser, forbedrede Maskiner, ny Driftsmaader, udvide Fabrikerne o. s. v., paa alle Maader ere vi gaaede fremad“. Dette har altsaa været den store Ulykke, der blev en Følge af, at der den Gang fandt Nedgang Sted i visse Satser! Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at oplæse, hvad man sagde i 1836, og andet Standpunkt ønske vi ikke, at vor Regering og Rigsdag nu skulle stille sig paa. De sagde den Gang: „Naar der ved en Toldanordning tænkes paa at tage Hensyn til Industri- og Fabriksforholdene, da er Meningen deraf ikke saa meget at bortrydde Hindringer for disse Genstandes Udvikling, hvilket vistnok af enhver maa anses for ønskeligt, som ved høje Toldsatser paa Indførslen af udenlandske Industri-Frembringelser af befri enten ganse eller tildeels de indenlandske Fabrikker fra en for dem ugunstig Konkurrence med Udlændingene. Men et saadant Princip kan Forsamlingen hverken anse for gavnligt for Statsamfundet eller retfærdigt“. Det er affkurat det Standpunkt, hvorpaa vi Reformvenner staa i dette Djebligt. Og saa sige Roskilde Stænder endvidere saa klogt og saa rigtigt: „Over det, som Samsfundets Kapital vedholdende kan anvende, kan jaaledes ingen Handelslove i noget som helst Statsamfund hæve Industrien; den kan kun lede en Del af den i en Retning, som den ellers ikke vilde have taget; men det er ingenlunde be-

vist, at denne Retning er den rigtigste.“ Og medens Beskyttelsesvennerne finde det naturligt og rimeligt, at vi og den høje Regering skulde sidde i denne Sal og bestemme, hvilken Industri der her i Landet er naturlig, og hvilken der er unaturlig, og hvor meget Satserne skulle sættes op eller ned for at passe for den ene eller anden Industri, uden at vi skulle følge noget ledende Princip, sige de samme Mænd fra 1836 meget fornuftigt: „Ethvert Individ kan fra det enkelte Standpunkt, hvorpaa han staar, langt bedre end nogen Statsmand bestemt bedømme, ved hvilken Industrigræn han bedst kan beskæftige sin Kapital, og ved hvilken det er rimeligt, at han kan tilvejebringe det største og mest værdifulde Produkt, og den Statsmand, som tillader sig at forestrive private, paa hvilken Maade de bør anvende deres Kapital, tilegner sig derfor en Myn- dighed, der bliver allerfarligst i en Mands Haand, som har Selvtillid nok til at tro, at han kan sætte sin Vilje igennem.“ Det er affkurat dette Standpunkt, som vi moderne „Frihandelsmænd“ staa paa. Naar vi tale om Beskyttelse for Landbruget, vil det ærede Medlem fra Horsens (Wulff) vistnok være af vor Mening, at det er højt urigtigt at indføre en saadan, men Beskyttelse for Industrien, mener han, er noget andet. Jeg tror ikke, man vil kunne opretholde denne Paa- stand. Naar Landbruget trods de trange Tider med Rette har fundet sig i, at det ikke nyder godt af nogen Beskyttelse, saa maa de andre Stænder ogsaa give efter med Hensyn til den Beskyttelse, de have for sig selv. Med Hensyn til Landbrugsbeskyttelse maa jeg maaste tilføje et Par Ord. Et æret Medlem, som sidder her bag ved mig, ønsker Told paa Havre, det mente han var meget godt. Der er andre Medlemmer, som ønske Told paa Hvede. Jeg vil bede Dem et Djebligt at overtænte dette. Hvis de f. Eks. ville have Told paa Hvede, saa er det jo ikke, fordi de mene, at Summen skal tages fra vore Sommer og gaa over i de Folks Sommer, som dyrte Hvede. Nej, sige de, Tingen er den, at hvis vi selv kunde producere den Hvede, som vi bruge her i Landet, i Stedet for at tage den fra Ulandet, vilde det være overmaade helbigt. Hvad vilde der nu ske, hvis vi indførte Hvedetolden? Der er for det første de Fjolt, som allerede nu dyrte Hvede, dernæst de Fjolt, som under ingen Omstændigheder kunne dyrte Hvede paa Grund af deres Jord- beskaffenhed, og der er endelig andre, hvis Jord maaste er jaaledes, at det under visse For- hold vil kunne betale sig for dem at dyrte Hvede. Jeg tænker mig nu en Mand, for